

1) Ændringsforslag af Bjerring:

§ 9 D. b. Linie 2—3: „200 Rd. stilles . . . Beløb“ udgaaer.
vedtoges med 26 Stemmer mod 6.

2) Lovforslagets § 9 saalydende:

„Til Justitsministeriet bevilges nedens-
staaende 710,555 Rd. 21 f.“
vedtoges eenstemmigt med 36 Stemmer.

Derefter fattes Lovforslagets § 10 (Kirke-
og Undervisningsministeriet) med de dertil
stillede Ændringsforslag under Forhandling.

Madvig: Jeg skal saa simpelt og tillige
saa indtrængende, som det er mig muligt, søge
at gjøre det klart for det høitærede Thing, at
de to første af mig stillede Ændringsforslag
bør vedtages, fordi de angaae et meget vigtigt
Principspørgsmaal med Hensyn til Thingenes
Stilling til hinanden og til Regjeringen ved
Finantslovens Behandling. Hvad jeg allerede
udtalte forrige Gang, skal jeg gjentage, og jeg
beder lagt Mærke dertil. Med Hensyn til
selve Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden
af at forhøje den Betaling, der ydes af Di-
scipline i de lærde Skoler, vil jeg for min Per-
son ikke yttre nogen bestemt Mening; men jeg
skal gaae noget videre, jeg skal sige, at det er
mig klart, at efterat Ministeren har udtalt sig
for Hensigtsmæssigheden af en Forhøielse, ef-
terat denne er anerkjendt i det andet Thing
næsten eenstemmig eller maaskee med Genstem-
mighed, og efterat, saavidt jeg har erfaret, og
saa i dette Thing maaskee de Fleste ville være
for en Forhøielse, anseer jeg en saadan for at
burde indtræde, og jeg vil ikke lægge den al-
lermindste Hindring i veien for Sagen selv, naar
den kommer i en rigtig Form; jeg skal ikke en-
gang tænke paa at udsyde Sagen til næste
Finantsaar. Hvis Ministeren enten i en rig-
tig Form skulde see sig istand til endnu at saae
en saadan Post ind i Finantsloven, hvorved
han ansaae sig for administrativ berettiget til
at forhøje Skolepengene, eller skulde finde Mid-
ler til paa en eller anden Maade ad Lovgiv-
ningsveien endnu i denne Rigsdag at staffe
sig Bemyndigelse dertil, eller han skulde troe at
kunne gjøre det uden nogen Lovbemyndigelse ad

den administrative Veie i Genhold til, hvad
der under Forhandlingen af denne Sag un-
der Finantsloven er fremkommet, skal der
ikke fra min Side enten nu eller siden reises
den allermindste Indvending derimod. Dette
beder jeg fastholdt, for at man ikke skal for-
verle en Bestræbelse med Hensyn til Realiteten
med en Bestræbelse, der angaaer Formen, men
ikke en blot ubetydelig Form, men et, som jeg
sagde, meget vigtigt Principspørgsmaal, og
dette Spørgsmaal er mig saa vigtigt, at jeg,
siden der er bleven hentydet til en mulig Con-
flict med det andet Thing, for min Deel ikke
troer at kunne vige tilbage for en saadan Con-
flict. Jeg skal blot tilbagefalde i Erindringen
et Par almindelige Betragtninger om Finants-
loven, som jeg har fremsat, og som jeg troer,
det er godt at holde sig for Die. Disse Be-
tragtninger angaae ikke noget Nyt, men no-
get Gammelt, som dog af og til kan fortjene at
fremhæves. Finantsloven maa og skal ikke
indeholde Bestemmelser for mere end eet Aar,
Derved er ikke udeluffet, at den er bygget paa
Rettigheder, som Staten har, der være mange
Aar, og at den er bygget paa Forpligtelser,
som man anerkjender skulle være i mange Aar,
men Finantsloven maa ikke indeholde, og der
maa ikke under Finantslovens Behandling ved-
tages, maaskee endog saa vedtages udenfor Fi-
nantsloven skjøndt under dens Behandling,
Noget, der skal være og være bindende i flere
Aar. Dernæst maa man under Finantslovens
Behandling, hvis man vil holde paa Repre-
sentationens fulde Ret og ikke udsætte den for
Fare, paa det Stærkeste holde paa, at man ikke
der gjør Overgreb ind paa det almindelige lov-
givende Omraade eller paa det administrative
Omraade; thi gjør man det, eller gjør det ens-
fælte Thing det, saa sætter det det hele consti-
tutionelle System i Fare, fordi det Thing, der
gjør det, krænker det andet Things Ret og Ind-
skyldelse eller krænker Regjeringens Ret. Ende-
lig vil jeg ønske, at det altid maa blive fast-
holdt, at den store Magt, som Repræsenta-
tionen skal have gennem Finantsloven — en
Magt, hvoraf jeg indrømmer, at her en over-
veiende Deel kommer paa det andet Thing —
skal fremtræde i en nægtende Form; Magten
ligger ikke i at bevilge, eller rettere i at kunne